

L'adolescència en la pell d'un nen.

Mola ser en Pere, tinc 15 anys i aquesta és la meua història. Tot començar un 8 de setembre del 2024, tinc 13 anys i m'acabo de llevar.

M'aixeco com de costum i vaig al lavabo a rentar-me la cara. Però vaig trobar un enorme gra en tot el nas i crido: - Nooooo, a més de començar l'institut. Tenia el pitjor malson d'un adolescent. En aquell moment vaig pensar: ara que? Es riu de mi. Perquè m'han de passar totes les pitjors coses a mi? En aquell moment estava super atabalant, aleshores vaig agafar el maquillatge de ma mare i m'el vaig tapar. Seguidament vaig agafar l'esmalt i vaig dir adéu als meus pares. En vaig trobar amb el meu còlega, en Carles, en el parc del costat de l'estrada Can Pau. Li vaig explicar sobre el gra i ell em va dir que ell s'havia aixecat amb una olor horrible d'aixelles. Van arribar al nou insti amb una por esgarriposa. Vaig dir la paraula i portava una samarreta de Bob Esponja i tota la gent em mirava malament. Em sentia incòmode, i a més en Carles i jo no anàvem a la mateixa classe. Anant cap a l'aula obtee que era la meua, però un bobau més gran que jo em va fer la traveta. S'em van caure tots els llibres i objectes personals. Vaig començar l'institut com un patlasso. Amb les meves coses pel terra em vaig posar vermell com un tomàquet. Vaig recollir-ho tot en un tres i no res i vaig marxar corrent cap a l'aula. Vaig arribar 10 minuts tard, és a dir, nota a l'agenda i al passadís tot el matí. Quan va sonar la campana vaig veure al Carles, el meu millor amic, amb la Noa, la noia més maca del món amb diferència.

Vaig notar com una mena de ràbia en contra del Carles. No entenia per què, si era el meu millor amic des dels 2 anys. Però ho vaig veure clar. Eren gelos, perquè a mi m'agradava la Nba. Quan els vaig veure, vaig anar corrents i el vaig empenyar per parlar amb la Nba. Després d'allò en Carles no em volia ni veure. Li vaig demanar a la Nba si volia sortir aquella mateixa tarda al parc, però no ho va acceptar perquè em va recordar que l'endemà hi havia examen de Física (no és el meu fort). Vaig fer un salt, li vaig dir adéu a la Nba i corrents a estudiar. Mentre anava vaig trobar-me la colla més dolenta del barri. Quina casualitat van dir. Jo vaig dir si, si quina casualitat. Em van dir que si no fumava un cigarrret rebria una pallisa. Jo aterratitzat vaig acceptar, vaig agafar el cigarrret, el vaig encendre i vaig fumar. Finalment vaig rebre ple de cops. Vaig arribar a casa a les dues de la matinada. Vaig entrar a l'habitació i em vaig dormir només tocar el llit. Al dia següent, com ja us imaginareu vaig suspendre l'exàmen. No vaig posar ni el meu nom bé, imagineu-vos com estava. Durant la prova vaig estar rondinant sobre en Carles, i vaig a una conclusió. Era hora de disculpar-me. A l'hora del pati vaig anar amb el Carles. Ell no em volia escoltar. Però el vaig convèncer, em va perdonar i vam decidir fer les paus. Vam crear un grup maquíssim amb la Nba. Ara som tots inseparables. Al dia següent em vaig llevar amb un gra, però ara m'era igual perquè tenia un bon grup. Per la tarda em vaig trobar al grupet, però els hi vaig plantar cara i em vaig anar al parc amb amb el meu grup, que ara rep el nom dels valents adolescents, amb rima i tot.

Així acaba la meua història, amb una felicitat que no me l'imaginava. Lector o lectora, vull que sàpigues que has de gaudir l'adolescència perquè és la millor etapa. L'has de recordar com una cosa maquíssima.